

Het wachten

Ik stond te wachten bij zaal nummer twaalf. Op een bank verderop zat de officier van justitie in het dossier te bladeren, we hadden elkaar een paar minuten geleden de hand gedrukt en de gebruikelijke beleefdheidsfrases uitgewisseld. Alles was net als anders. Buiten de rechtszaal kon ik meestal goed opschieten met de tegenpartij. Alleen bij uitzondering liepen de gemoederen erbinnen zo hoog op dat iemand echt geïrriteerd raakte.

De eiser was er ook. Hij stond verderop met zijn advocaat, een jonge jurist met te veel gel in het haar en te weinig uren in de rechtszaal. We hadden elkaar ook begroet en ik legde duidelijk uit dat ik de verdediger van Foad was. Ik zag de uitdrukking in de ogen van de eiser toen hij begreep wie ik was, maar die kon ik niet duiden. Misschien was het haat, maar het kon ook angst zijn. Misschien was het alleen fascinatie.

Foad zelf was er nog niet. Ook dat was net als anders. Jonge cliënten hadden vaak minder overzicht over tijden en data.

De zaak werd omgeroepen. Ik moest de rechter uitleggen dat mijn cliënt bij mijn weten van plan was te verschijnen. Misschien was hij te laat vanwege de problemen van de forensentrein door bladeren op het spoor.

Ik verzocht om een pauze zodat de zaak over een kwartier weer omgeroepen zou worden. We liepen de wachtruimte in en ik ging op een van de banken zitten. In een tijdschriftenrek zaten allerlei roddelbladen.

Ik vroeg me af of het niet vreemd, ja misschien zelfs onwaardig was voor een rechtbank om net dit type tijdschriften te verspreiden. Of het was gewoon modern.

Verderop zag ik de schuifdeuren opengaan. Foad en twee vrienden van hem kwamen op een holletje naar me toe.

‘Sorry dat ik te laat ben,’ zei Foad.

‘Dat geeft niet. Maar vergeet niet om de rechter je excuses aan te bieden,’ zei ik.

Ik nam hem apart van zijn vrienden om een paar woorden met hem te wisselen. Hij was nog steeds buiten adem en begon automatisch te knikken toen ik uitlegde dat hij zijn petje af moest zetten en zijn kauwgum uit moest spugen. Ik had niet de indruk dat hij echt luisterde.

Ten slotte zei ik: ‘We hebben het meerdere keren doorge-sproken. Ben je er klaar voor, Foad? Heb je nog ergens vragen over?’

Hij keek me vanonder zijn petje aan. ‘Er is een getuige.’

Ik stokte, onzeker of het een vraag of een bewering was.

‘Ja, er zijn meerdere getuigen. Maar dat zijn getuigen van de klagende partij. Of bedoel je dat jij een getuige hebt?’

‘Ja, precies. Ik kan me hem zelf niet herinneren, maar Rodde zegt dat er een gast die Ali heet naast stond die alles heeft gezien. Echt alles, niet van honderd meter afstand, zoals de getuigen van de tegenpartij, maar een meter verderop. En hij was honderd procent nuchter en hij heeft Rodde alles verteld. Ik heb niet als eerste geslagen. Die Ali kan me vrij krijgen.’

Ik krabde aan de stoppels op mijn kin, zoals vaak als ik nadenk. Het was niet de eerste keer dat een cliënt zei dat er getuigen waren. Meestal wilden cliënten al het mogelijke bewijs aanvoeren dat volgens henzelf tot vrijspraak zou leiden.

Ik vroeg altijd of ik potentiële getuigen kon spreken voordat ik ze liet oproepen. In negentig procent van de gevallen herinnerden ze zich de gebeurtenissen niet of vertelden ze

iets wat helemaal niet in het voordeel van de beklagde was. Het was voor mijn cliënten moeilijk te begrijpen, maar een getuige inzetten waarvan ik niet zeker wist of die goed was, kon niet alleen onnodig zijn – het kon desastreuus zijn.

Rodde was een van de jongens die vandaag met Foad was meegekomen. Ik wandelde naar hem toe en vroeg of het klopte. Wat had Ali precies verteld toen hij hem gesproken had? Had hij een telefoonnummer van Ali?

Rodde zei: 'Joh, ik weet honderd procent zeker dat Ali alles heeft gezien, want hij vertelde dat Foad een zwarte Nikebroek aanhad en dat was ook zo.'

Ik analyseerde op hoge snelheid. Over twee minuten zou de rechtbank ons weer binnenroepen en als ik een nieuwe getuige wilde oproepen, dan moest ik beletsel melden. Het was niet mogelijk om de zaak tegen Foad door te laten gaan als er een niet-gehoorde getuige was die belangrijke informatie had. De officier van justitie zou tegensputteren en de rechter zou geïrriteerd zijn. Ik kende hem al langer. Hij zag het als zijn voornaamste taak om de uitgaven van de rechtbank omhoog te krijgen, niet om rechtvaardig te vonnissen.

Bovendien was het waarschijnlijk gelul. Vermoedelijk was deze Ali niet meer dan een fantasiefiguur. Of hij was iemand die ze meeneed wilden laten plegen om Foad te redden. Iemand die in het getuigenbankje een krakkemikkig verhaal bij elkaar verzon over de klagende partij die Foad als eerste had geslagen, een verhaal dat de officier van justitie in een kruisverhoor makkelijk zou doorprikken.

Maar toch, ik kon niet voorbijgaan aan de mogelijkheid dat Ali echt iets wist. En die onzekerheid was genoeg.